

Tamo gde nema slobodnih medija, nema ni ličnih ni političkih sloboda, tamo gde su mediji sprečeni da se distanciraju, da koriste slobodu reči u suočavanju sa onima koji sanjaju da ih potčine, sa ljudima na vlasti, prvenstveno političarima zaključak se, dakle, sam nameće. *Nema slobode bez slobodnih medija*. Istovremeno, mediji nisu slobodni ni tamo gde deluju podvrgnuti drugim, a ne tržišnim zakonitostima.

Međutim, dokle se tržište može prostirati a da pri tom ne ode predaleko? Može li svojom logikom obuhvatiti sve oblasti društvenog života, naročito život ideja, intelektualni život i, shodno tome, samu politiku? Ukoliko tržišna ekonomija prati političku demokratiju, ne dogodi li se, ponekad, da postane neposlušna? Pa da, putem, zagubi svog pratioca, izlažući ga tako opasnosti da izgubi razum, štaviše i dušu? Odgovor na ovo pitanje, koje se postavlja kako postkomunističkim, tako i ostalim demokratijama, polazeći od istih uloga u oba slučaja, potrudiće se da dâ upravo ova knjiga.

Napadi na medije su, u stvari, uzaludni i "objektivno" reakcionarni. Isto kao što su sasvim smešne one podele u kulturi koje izvesni teže da sprovedu - na "medijsku" i na kulturu elite koja u njihovim očima jedina zaslužuje da se nazove kulturom. Bolje bi bilo, koristeći pouke prošlosti, jasno utvrditi kakvu bi ulogu trebalo da imaju mediji, njihovi rukovodioci i njihovi profesionalci da bi intelektualni život postao bogatitiji, raznovrsniji i življi?